

Излиза два пъти въ седмицата всѣка:
Срѣда и Събота.
 Цѣна:
 За година. . . . 5 ср. рубли нови.
 За шестъ месеци 3 ср. рубли "

Сичко, което се отнася до вѣстника, надписва се направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.
 Печатени шиема не се приемятъ.
 Реклосии назадъ се повръщатъ.

За Обявления се заплаща:
 За всѣки редъ при пръвѣтъ пѣтъ 20 стот.
 За " " " вторий пѣтъ 10 "

Руссе 3 Септемврий 1882

Като си припомнимъ миналото и предстоящото, особено онова, което има повидимому да става въ насъ, ний съ голѣмо прескърбие се впускаме въ повърхностно разгледане на положението си, още по-съ голѣма скърбъ поерѣщаме разнитѣ явления, които се збиватъ се въ злочестото ни отечество. Стремленията, както и самитѣ събития, не сж отъ естество да ни вѣселятъ. Отъ днешнитѣ обстоятелства, отъ Египетски войни, отъ гръцки патардии, отъ турски прокламации и тайни пиема, на да ли ще остане нѣкоя държава, отъ да се не възползува отъ случая, отъ да не постигне онова, което отъ много години желае. Само ний стоимъ хладнокрѣвни къмъ настоящитѣ отъ висока важность обстоятелства, само въ насъ не са мисли за бъдущността и за згодния случай да се възползуваме. Кой ни е виноватъ, когато не искаме да се разберемъ, споразумѣемъ и съгласно да водимъ една политика, едно стремление. Възненавидѣли сме са и отъ тая ненавистъ, ежедневно се вършжтъ такива работи, които въ сжщность представляватъ малки истинни, къмъ които сѣкий глѣда съ недовѣрие, съ прескърбие. Непрестанно се внушава помѣжду ни разединение, несъгласие, което никогажъ нѣма улесни постижението на цѣльта, която имаме като народъ на свѣта. Нѣма кой да открие правата истина, нѣма кой да представи въ сжщность онова, което са вижда и усѣща. Двата явни органи, които имаме се пѣлнжтъ съ особенни принципи и идѣи, тѣ служатъ на своитѣ патрони, водими отъ частни и лични цѣли, отъ властолюбие, и др. и др. Извѣстния органъ „Български гласъ“, този явенъ разсадникъ на тъмнината и горѣщъ проповѣдникъ на невѣжеството, непрестава отъ да се пѣлни съ високи препорѣки на срѣднѣвѣковнитѣ системи за управление, за избирателни закони, и др. безчетъ установления, които сж препятствували и днесъ припятствуватъ на народитѣ, отъ да се развиватъ и напредватъ.

Не веднажъ сме казвали, че намъ ни не трѣбватъ закони, зети отъ западна Европа и то именно тия, които на практика са се показали неприсобими и безполезни. Ний трѣбова да имаме закони собствено наше издѣлие, защото само тѣ са полезни за насъ и за нашата Държава. — Изработената Конституция въ Търновското Велико Народно Събрание само тя е приспособима въ насъ, защото е изработена отъ хора чисти българи, на които не можемъ да откажемъ въ широко разбиране на работитѣ и истинскитѣ патриотизъмъ. Да се групирайтъ цѣли дузини отъ закони, които да не са съгласни съ духътъ на страната и съобразни съ правитѣ и обичаитѣ на Българския народъ, значи да се прекарва напразно врѣмето, което сжщно се плаща отъ страна на Държавната

Каса. Българскитѣ народъ, въ врѣмето на робуванieto си подъ турцитѣ, не че не е ималъ закони, но които да се управлява, но той е билъ лишень отъ права; сѣдователно законитѣ които не са били придружавани отъ това народно преимущество, освенъ дѣто не са имали никаква сила въ приложимостта си, но тѣ най-подирѣ докараха турската Империя до такова съвършено отпадане и растроение, прѣдъ което бѣхме и ний сами свидѣтели. — Закони, въ разнородни форми и облѣкла, безъ да даватъ обширни права на народътъ, ще останатъ мрътва буква и бездѣйствие. — „Не щемъ закони безъ обширни права“. Това се чува почти отъ вѣчкитѣ краища на свѣта.

Но да оставимъ законитѣ, а да видимъ правата. Правата за единъ народъ сж много сжщнощни, тѣхъ който докачи, той не е народенъ приятель. Имаме хиляди случаи, въ които цѣли царства и народи сж вѣставали за защита на своитѣ права и самитѣ Египтяни се боржтъ днесъ, за защита на своитѣ права и тамъ народа не са остава да му диктуватъ чужди господари. Но ний какъ и до колко цѣлимъ народитѣ си права, това го доказва, нането повѣдение. Мечтаемъ си за високи събития, за съединение на распокжсаното ни отечество, което е единственното срѣдетво, за постижение на сичко, а отъ друга страна сами се разединяваме, като противодѣйствуваме на общото желание.

Не безъ целъ ни подѣли на нѣколко части Берлинския конгресъ, не безъ целъ се произведохъ извѣстнитѣ партии въ насъ, не безъ цѣлъ се свърши едно и друго, но ний твърдѣ малко трудъ положихме, да непитаме по-отблизо причинитѣ на едно и друго. Отъ първия часъ на освобождението ни, почнахме да се оплакваме: оплаквания изъ Добруджа, ридания изъ Македония, плачь изъ Тракия, незадоволствия въ България! На дѣло обаче нищо невидѣхме! Врѣме е да разберемъ, че сме оставени сами на себѣ си, че нѣма кому да ся надѣваме, освѣнъ сами на себѣ си и на напнитѣ отвѣждъ Балкана братия. „Родъ рода не храни, но тежко на тогова, който го нѣма“ казва народната ни поговорка. Гласътъ на тукашниятъ уроженецъ българинъ, намира отзивъ и въ сѣсѣдната намъ братска страна „Источна Румелия. — Полуосвободениятъ мъченикъ за българското освобождение, гордо повдига гласътъ си за положението ни, като объжда вървежътъ на напнитѣ работи. Когато страдами ний, той усѣща същето съболѣзпование на сърдцето си. — Митингътъ въ Пловдивъ дойде да покаже че ний не сме забравени отъ братята си, че изгорѣла Тракия и изгорениятъ Тракиецъ, живо се интересува отъ нашето положение и отъ сърдце и душа ни желае доброто преуспѣвание. — Ний отъ своя страна, сѣрдечно благодаримъ на напнитѣ Тракийци братия, съ поклонъ до земята пращаме своитѣ

горѣщи поздравления затова, че тѣ са показажъ наклонни да запазятъ напето достоѣние. Хвала имъ! Слава имъ!

ДѢТИНСКА ГРАДИНА (Забавачница).

Послѣдователя на знаменития *Пестлоце* и неговия ученикъ *Фребелъ* първи пътъ открилъ училище за маловъзрастнитѣ дѣца въ единъ отъ малкитѣ градове въ Германия, дѣто живѣлъ пристарелия педагогъ и нарекалъ своето училище „*Дѣтинска градина*“. Неговата школа не била наистина градина, но той тичалъ съ дѣцата въ близката кория и по полето, играялъ и скачалъ като дѣте, тъй щото нѣкои го считали даже за изумѣлъ старецъ. Той продавалъ игралца за дѣцата, които самъ работѣлъ съ помощта на своитѣ малки ученици и тѣй поддържалъ своето училище. А нарекалъ го дѣтинска градина, защото ученицитѣ си уприличавалъ на нѣжни цѣвта, които трѣба да са поливатъ и отгледватъ съ голѣмо внимание. Ето защо мене ми са види неумѣстно туй тълкование на български *забавачница*. И незная отъ кѣдъ са зели българитѣ това название, което по моето мнѣние съвѣсъ не съответствува. Сжщото название на тѣзи училища е градини и то е по-право въ всякой случай. Тѣзи школи и представляватъ градини въ дѣйствителность, само кога времето е студено, то са позволява въ салона да ставатъ игритѣ, но никакъ не бива да са затварятъ дѣцата въ класовѣтъ и да са държатъ мирно. Това е противоестествено на подвижната дѣтинска натура, то е безобожно, защото отравя честитото дѣтинство и убива неговитѣ физически сили. А то е извѣстно, че и умственитѣ способности сж тѣсно свързани съ физическитѣ. И ако едно дѣте са развило по-рано, то ще бѣде въ ушеркъ на физическото негово развитие и то става неспособно за въ по голѣмо училище, то става глухаво. Но Фребелъ никакъ не е мислилъ да обремени дѣцата съ учение, а само ималъ предъ видъ да извлече полза отъ тѣхнитѣ игри. Той е игралъ съ тѣхъ, изучилъ кои игри тѣ обичатъ най-много и ни една отъ любимитѣ дѣтински игри не е оставилъ, както ще видятъ по доло читателитѣ. Въ приносна смисалъ названието „Дѣтинска градина“ сжщо съответствува напълно. Тѣзи школи сж дѣйствително градини отъ най-нѣжни цѣвта, тѣ искатъ опитенъ и способенъ градинарь, защото съ тия врѣхки създания не бива да са постѣли иначе, освенъ както имъ естеството опредѣлило; трѣба опитно око да забѣлжи *индивидуума* на дѣтето и да са съобразни съ него, иначе много ще повреди учението.

Първи пътъ до колкото помня у насъ са писа за тия школи въ „читалище“ презъ 1874 година и тамъ тѣ са нарекоха *забавачници*. Да ли автора искалъ да внесе нѣщо ново въ историята на педагогиката, или не е разбралъ добръ какво пишѣлъ, не знаемъ. Но както ще видятъ читателитѣ въ Фребелевскитѣ школи не само са забавляватъ ученицитѣ. Има други видъ школи, наречени „*исли*“, дѣто залгватъ и хранятъ дѣцата оше въ пелени. Тѣ са распространени въ Англия и тѣ никакъ не приличатъ на първитѣ. Тамъ си занасятъ проститѣ работници дѣцата, да ги залгватъ, до дѣ се върнатъ отъ работа и са отгледватъ дѣца съвсѣсъ безъ майки; тѣ дѣйствително могатъ да са нарекатъ *забавачници*. Но дѣтинскитѣ градини сж градини, въ които се сѣятъ сѣмената на воспитанието и учението. Учението е въ игра. Отъ тѣзи игра дѣтето са учи на трудолюбие, а въ дѣтинското общество, то запознава своитѣ длъжности въ обществото. Ако има кой да му даде добро направление, то ще са приготви за добръ гражданинъ, ще обикне правдата и труда. Тамъ са туря начало на характера, то става самостоятеленъ човѣкъ, вижда, че неговитѣ малки физически сили вече възпроизводжатъ искусни играла, познава че е човѣкъ, обиква учението, защото вижда въ него полза.

V. Ж. . . . ва.

Едно приятелско писмо

Уважаемий Г-не

Съ настоящето си обичамъ да ви запознажъ съ една моя забѣлжителна случка, която притърпѣхъ сега, въ скоро време. Случката бѣше тая:

Прѣди една Недѣля приехъ отъ пощата една по

сизва съ книги, у която имаше няколко парчета „Ескендеръ Бей“. Щомъ приехъ послѣдната, азъ ѝ отворихъ и книгитѣ дадохъ на единъ туканлъвъ гражданинъ, който държи въ дукантъ си разни други книги и учебници, да ги продава. При това забѣлжете, че азъ никакво съмнѣние не съмъ ималъ въ тѣзи книги, нито съмъ нѣкъ знаелъ, че сѣ запретени да се тѣ предаватъ въ отечеството ни.

Невадѣйно, на 29-ти Августъ, въ сѣбота, прѣдъ вѣчеръ, дохожда единъ джандаринъ у дома ми, да ми каже да отида при Околийския Началникъ, но защо? и той незнаеше. Въ това време, азъ не бѣхъ въ дома, а бѣхъ излѣзая на расходка. Дойдохъ си отъ расходка и домашнитѣ ми обадиха за това. Азъ тутакси отидохъ. Околийския Началникъ поиска за книгата „Ескендеръ Бей“, кога съмъ ги приелъ и отъ кого, и колко парчета? Азъ му за всичко това расправихъ. Той ми заръча, утрѣ, въ Недѣля, да се намирамъ у дома си и, когато ме повика, да бѣждъ готовъ и да дойдѣ.

На утринята, слѣдъ отпущъ църква, дохожда единъ джандаринъ и пакъ ма призова да отида при Околийското Управление. Азъ отидохъ. Другъ стражаринъ ме зѣ отъ тукъ и ма заведе въ дома на Околийския Началникъ, който по единъ привѣтливъ начинъ ми каза: „По заповѣдта на Окръжния Началникъ, вий треба да бѣдете спрени при джандаретѣ, докѣ той дойде, защото има нѣщо да ви пата“. — Азъ тутакси разбрахъ работата каква е: азъ съмъ арестуванъ! Отъ 12 часа до 6 послѣ пладнѣ, азъ бѣхъ подъ бодърствуванieto на наявращащитѣ са въ полицията стражари, докѣ Г-нъ Ломскія Управителъ да дойде. Той дойде и то заедно съ секретаря си Ивановъ. Послѣ това, повика ме въ канцелярията на околийския началникъ, и, прѣдъ присѣствието на секретаря си и секретаря на околийския началникъ, начна да ме съди и избличава: че азъ си незнамъ дѣлносттата, че съмъ разносителъ на разни вѣстници и книги, на които авторитѣ имъ сѣ съ подли души, вагабонги, неприятни на държавата; че съмъ разваляя ученицитѣ си, като съмъ имъ давалъ отъ „Ескендеръ Бей“ да ги продаватъ и прочее и прочее. Азъ тукъ неможахъ да се стърпамъ, но помолихъ Г-на Управителя, да ми даде позволение, да се объе-нимъ, като му прибавихъ че: ако азъ, Г-не Управителю, съмъ наистина давалъ отъ тѣзи книжка „Ескендеръ Бей“, на ученицитѣ си да ѝ четѣтъ или продаватъ по чаршията, тогава, самичкъ си подписвамъ присѣдата: ерѣба, но това не е истина, казахъ му, *това е вѣвѣта. Г-нъ Управителя, дръзна тогава и ме нарѣче лъжецъ, и че за нарѣдъ строго ще ме прѣслѣдва и работата се ѣвѣриш.* Азъ съ голѣмо докачане и наскрѣбление си отидохъ у дома. Дома заварихъ: фамилията си и дѣцата си въ голѣма скърбъ и отчаяние!

Азъ немога да се начуда именно: защо и по какви причини тукъ, въ разстояние на двѣ години, да ме толкова прѣслѣдватъ и да ми не даватъ миръ и спокойствие. Азъ осемъ години учителствувамъ въ Ломъ, ни юму нищо не съмъ направилъ, на никой честенъ гражданинъ честта не съмъ доканилъ; слѣдвалъ съмъ си работата по най трудолюбивъ начинъ, ученицитѣ си съмъ обичалъ и ги обичамъ като свои чедъ; трудилъ съмъ се както се и труда да опѣтватъ ученицитѣ си по пѣтѣтъ на истинското възпитание. Никакъвъ скандалъ въ кафене или хотелъ не съмъ правилъ, нито пакъ имамъ обичай да ходж по публични хотели.

Така сѣщо, азъ съмъ се назилъ отъ да бѣда партизанитъ, но по единъ най скроменъ начинъ азъ съмъ съчувствувалъ нуждата на моето отечество, съредвалъ съмъ и на неговата свобода и никой и прѣдъ никого не съмъ говорилъ противъ материалнитѣ и нравственитѣ нужди на сѣщото си отечество. Но защо сега да ме нѣкои гонятъ и ввущаватъ на гражданетѣ ми криво мнѣние заради мене, за това немога да си начуда.

Защо си Либералъ, ще ми каже нѣкой. Да, азъ съмъ Либералъ, топа не крия. Но какво е значението на думата, Либералъ, ще помисля азъ сѣщия, и да ли цѣльта на Либералъ е да разорява общественото спокойствие и благонравие? Да ли цѣльта на Либералъ е, да бѣде завистливъ противъ природнитѣ човѣчески права? Да ли цѣльта на Либералъ е, чрѣзъ лъскателство и подлѣство, да се труди да експлоатира народа да си за частнитѣ си интересъ, за ерѣбро и злато? Да ли цѣльта на Либерала е, да еѣ раздори мѣжду обществото за тогава или овогоя, да прислѣдва което завърне, и, ако е въ сила, да може да му отрве и залога изъ уетата му? Ако е цѣльта на Либерала такава, той не е Либералъ, но . . . ; тогава той нема право да носи това имѣ.

Казахъ: ако съмъ Либералъ; но не еѣ такива качества, каквито по горѣ споменахъ. Като гражданинъ, азъ имамъ право да съчувствувамъ положението на отечеството си и да зинамъ случаете въ неговата радостъ или скрѣбъ. Като учителъ, азъ съмъ длъженъ, не да уча ученицитѣ си на партизанство и позитика, но да ги опѣтвамъ въ истиннитѣ нѣтъ на възпита-

нието и да се труда да ги приготви да бѣждѣ добри граждани. Може ли нѣкой да докаже, че азъ съмъ училъ ученицитѣ си на партизанство или да ги настроявамъ противъ административното управление? Не, азъ съмъ се въ това най строго назилъ!

Ето, драгий, каква случка прѣтърпѣхъ и до какво положение съмъ днесъ за днесъ достигналъ!! Дано почитаемото ни висше правителство земе това въ внимание и прѣкрати подобни произволия. Скоро училищата ще бѣждѣт затворени по причина за нерѣдовното исплащане на учителитѣ. Жално, наистина!

Ломъ 31 Авг. 1882.

Г. Д. Искреновъ.

ДОПИСКИ.

Търново 30 августъ 1882 год.

Г-не Редакторе на в. „Славянинъ“!

Моля Ва да имѣтете въ единъ отъ етѣбюветѣ на почитаемия Ви вѣстникъ слѣдующата ми дописка.

Прѣди една седмица, слѣдъ тѣржесственния водосвѣтъ на мѣстото гдѣто цѣлше да се почни зданието, се почна, въ новосѣставената ни махла св. Троица, училищното здание, въ което ще се прѣподава първоначално учение. Това здание са е работило до сега, споредъ плана отъ министерството и ще бѣде на два етажа; то е въ една отъ най-хубавата частъ на махлата, далечъ отъ училищния шумъ и при чистѣтъ въздухъ.

До днесъ почти му са изработи първия етажъ, а скоро ще почне и втория, до колкокоето е изработено прѣдставлява единъ добръ изглѣдъ, тѣй щото ако и да е малко, но ще бѣде едно отъ най-приличнитѣ и най-добрѣ расположенитѣ Търновски училища.

Понеже махлата ни като избилува отъ вода, за това настоятелитѣ сѣ наумили, да приведѣтъ въ училищния дворъ единъ источникъ съ вода, съ която ще може да се държи въ училището надлежната чистота и да не са принуждаватъ ученицитѣ да пиятъ пранната вода въ дървенитѣ сѣдове.

За построяванието на това училище, жителитѣ отъ махлата ни, крайно благодарятъ Министерството на просвѣщенiето за гдѣто ги олесни, като имъ отпущена пужната помощъ.

Никола Х. Паскаловъ

Елена 26 Августъ 1882 год.

Г-не Редакторе на в. „Славянинъ“.

Два часа на Западъ отъ градецътъ ни на Търновското шосе именно на мѣстото називаемо „Сеновъ косъ“ имаме направенъ единъ дървенъ мостъ, прѣзъ който едвამъ минуване човѣкъ, а ако се случеше съ конь или кола въ врѣме на преижданието на реката, която става доста голѣма, човѣкъ трѣбаше да чака нѣколко дена за да ненадне и тогава да мине, отъ което населението губеше доста врѣме, но отъ нѣколко врѣме речений мостъ като се съвсеемъ съсина, то зимно врѣме или слѣдъ силенъ дѣждъ, минуванieto бѣше невъзможно; благодарение на почитаемото ни министерство, като зе въ внимание молбата ни, та отпущена едно количество пари, и съ едѣйствието както на гражданитѣ, тѣй и на околията ни, речений мостъ е вече на свършване, който по хубавината и здравината си, ще надмине другитѣ досега направени мостове въ околията ни, както и ще избави много жъртви, които ставаха прѣди направението му както на хора, тѣй и на добиткъкъ. Благодарение сѣщо на почитаемото Министерството за помощта, която отпущена за съ-

гражданието на правителственния домъ, който бѣше изгоренъ прѣди войната отъ дивитѣ Азиатци, който по хубавината си ще краси доста градецътъ ни. Тукъ както на правителственния домъ, тѣй и за моста едѣйствието, което показва населението, заслужва похвала.

Слава Г. Мариновский.

Елена 27 Августъ 1882 год.

Г-не Редакторе на в. „Славянинъ“.

Слава Богу: отъ двѣ години насамъ сме са здобили съ градския Докторъ именно Димитровъ, за когото незнамъ какъ да говоря, наистина азъ неискахъ да говоря нищо противъ Г-му, но като видѣхъ че захвана вече да излиза вжѣтъ границата, то поехъ перото спорѣдъ силитѣ си, да опишѣ поне въ кратце.

Прѣди нѣколко врѣме Г-му си купи чифликъ въ м. Кози дѣре, който за сега почна често да го посѣщава, а въ градеца ни и по околията че имало болни то Г-му малко го е грижа! той си позволява често да ходи на чифлика си, да стои по нѣколко дена, и когато си доди и стои два — три дена и дождѣтъ нѣкои лица да го викатъ да отиди да прегледа болнитѣ имъ, то Г-му имъ отговори: азъ ще дода! а той са каче на своето си конче черкезче, и отива на чифлика си, разбира са че прясната риба, ще ѝ има много.

Когато е въ домътъ си, Г-му вика отъ високя си чардакъ на болничнитѣ слуги: „Ей вий тамъ“, елате да ми уловите кучегата, които ще провада на чифлика! една отъ слугитѣ отиде, а другия именно: Маноилъ Петковъ отговори: азъ не съмъ дошелъ да лови кучегата, но да слугувамъ на болнитѣ! и после нѣколко дена поменатий слуга остави отъ болницата. Азъ по моему до колкото знаа, слугитѣ болнични, не сѣ да ловятъ кучегата на докторъ, да му тямарятъ кончето, и да ходятъ по нивята да гонятъ и ловятъ *сърнитѣ*, но да слугуватъ на болнитѣ въ болницата.

Отъ нѣколко врѣме са е пѣвила, както въ градеца ни сѣщо и по околията ни болестъ „Дезентерия“ която немилостиво усмъртаза дребнитѣ дѣцки; ще кажа именно за смъртъта на 14 годишното момченце на жителя изъ град. Иванъ Христова, който ако и да го лекува, но когато егана много зѣлъ болю, то баща му тича изъ градеца да търси д-ра, който да прилети на помощъ, но дѣ го . . . той въ Кози дѣре!

Че далечъ отъ градеца ни на западната страна лежи м. Шопаца, състояща отъ 4 къщи, за малко врѣме умрѣха 7 дѣца отъ „Дезентерия“ когато Г. докторъ са е располагалъ на чифлика си. Въ това сѣщо врѣме са помина и жаната на Петка Михова, за която ходиха нѣколко пѣти да търсятъ и викатъ Г-му, но дѣ го . . . и като са мѣчи казаната жена три дена, умрѣ.

Прѣди три мѣсеца, една 60 год. жена умрѣ отъ напрасна смъртъ, за която доди изследователъ отъ г. Търново, който отиде съ градския ни и Военный Доктори, които заповѣдаха на фелдшеритѣ та я распраха и разгледаха, и най после я предадоха на домашнитѣ имъ да я погребатъ; Г. дръ като си е земалъ мѣсо отъ дугеня на Христа П. Сангурджиева, синъ на умрѣлата жена, на когото днесъ неиска да му заплати мѣсото на пжлио, но му опира за визита, за дето е ходилъ да глѣда майка му, когато са я распрати; моля Г-му, да си заплати мѣсото що е възлѣ отъ помешатото по горѣ бедно циганче.

Сугриза когато ходятъ болни на болницата, за да ги прегледа г. дръ, то той си позволява, и пита младитѣ булки: кои са, и кой имъ е пр. . . децата? въ отговоръ на това му казватъ: ние не сме дошли тукъ да на пганъ за дѣцата ни кой ги е . . . но, прегледай ни болнитѣ дѣца, и дай нуждитѣ погрѣбности за излечаванието имъ чашъ по скоро. А на старитѣ, бабички говори много хулни думи, като мѣрши, свине и пр. . . вие изридохте сѣчки бабички, че тогава еге дошле при мене, сега идете при св. Богородичка и я молете тя да ви изцери, и при попа да ви свѣти вода и др. под. Не прѣди много врѣме единъ циганецъ отъ градеца ни именно, Рука Гунчевъ, който имаше последното си едно дѣтенце болю отъ „Дезентерия“ човѣка безъ да знае регулата докторова, отива съ болюто си дѣте въ домътъ на Г-му, който като го вижда, изгонва го немилостиво, бедния циганинъ не види какъ излѣзе отъ пжната врата на улицата, и като си занесе болюното дѣтенце въ домътъ си, не слѣдъ много врѣме т. е. на 24 Августъ са помина, за което баща му отъ жалостъ искаше да са обѣси. Съ една речъ отъ тѣзи му постѣнка, населението е много уплашено, и са болятъ да отидѣтъ на болницата, а болеститѣ си вжрлуватъ постепенно.

Отъ нѣколко врѣме на самъ вече съвсеемъ вжнѣ границата е излѣзая Г-му, който почна често да наца-

да, както надзирателя боначевъ, също и фелдшеритъ, въобще и другитъ слуги, които нарича пияници, земларета и др. когато тѣ си изпълняватъ длъжноститъ много честно и почтенно, за което заслужаватъ похвала, това може да потвърдятъ сичкигъ ни жители отъ цѣлата ни Еленска околия.

Незная да ли Медицинския ни Съвѣтъ, ще земне въ внимание изложеното ми до тукъ, и да земне подобри мѣрки за прекратяването на злощастното що е споделяло бедното ни население; за сега толкова другъ пътъ повече.

Единъ гражданинъ.

Казанлъкъ, 22 Августъ 1882 г.

Г-не Редакторе на в. „Славянинъ“.

Безъ друго, че българитъ отвѣждъ балкана любопитствуватъ да знаятъ нѣщо за обиколката въ областта ни отъ Н. С. Главний управителъ.—Наистена, много сърдца се зарадваха като видѣхъ своитъ князь, че иска да види своитъ поданини. Това е вторично обхождане на страната ни отъ Н. С.; народътъ го порѣщна на всякадѣ твърдѣ бляскаво, въ всякъ департаментъ (до сега обходенитъ) и околийски градъ включително и селата, които сж по линията на шосето, бѣхъ украсени съ разни зелени вѣтви и триумфални врата съ надписъ „Добрѣ дошелъ светлий княже“ а нѣгдѣ „Пастиръ добрий душу свою полагаетъ за овци.“ Населението бѣше съ отворени обятия и на вредъ се чуваше викъ, ура! да живѣе князь Богориди.

На 22 Авг. Н. С. придруженъ отъ Г-на Старозагорский префектъ, казанлъшки околийский началникъ, Старозагорски и казанлъшки жандармски командиръ съ нѣколко души шипчанци, се качи на балкона. Той обходи всичкитъ паметници и бивши прѣзъ 1877 год. позиции и укрѣпления на руситъ и турцитъ. Вечерта се завърна пакъ въ Казанлъкъ и на 23 того тръгна за въ Калюферъ и Карлово.

Въ время на приеманье визита отъ Н. С. забѣлѣжило се, че нигдѣ нѣмало граждани освѣнѣ прѣдседатели на разнитъ управления. Языкътъ на массата говори: „това е моделъ аристократически“ било то по каквито и да е начала на распоряжение.

Единъ придружникъ.

Търново, 1 Септемврий 1882 г.

Зачуденъ оставамъ отъ нѣколко време, като неспѣщамъ въ вашия органъ нѣщо писано за Търново, или отъ Търново, да ли писатели нѣма или неискатъ да пишатъ? но имайте си добрината Г-не Редакторе, и вмѣстете въ орагана си настояцето, като ви са обѣщамъ че ще ва посетявамъ сигнись тогнись.

На 30 Августа, за тезоименитния день на Всеросийския Императоръ Александаръ III, и за нашия възлюблений Князь Александаръ I. — отъ сутрината всичкото духовенство начело дѣда Климента, служиха въ соборната черкова Св. Богородица, слѣдъ отпуска на чърковата, се извърши панахида за въ бозе почившии нашъ баща, слѣдъ панахидата всичкото духовенство, заедно съ народа (колкото имаше) излѣзоха прѣдъ полицейския домъ, дѣто се извърши молебенъ, слѣдъ молебена народа се разотиде. Много очуденъ останахъ г-не редакторе, зацо дѣто владика наказа нѣкое слово? слѣдъ това г-нъ кметъ отпрати поздравителни телеграмми, както на Всеросийский Императоръ, сжщо и на нашия възлюбленъ Князь Александръ I. — Вѣчерта Общ. Управление даде балъ, на бала се кашиха

по отличнитъ граждани, които заслужаватъ похвала (съ особени билети) врѣме с г-не редакторе, человекъ да си напомни старата поговорка: „всичко Мара втасала, само вѣждитъ си непоправила,“ че и ний, учителитъ отъ шестъ мѣсеца се прозываютъ на гладъ, а нашитъ отлични . . . се веселятъ.

За сега толкова

Гражданинъ.

Тутрананъ, 31 Августъ 1882 г.

Г-не Редакторе на в. „Славянинъ“.

Въ брой 456 отъ 26 августъ, въ разнитъ новини „Българинъ“ слушалъ, че е единъ отъ членоветъ на Руссен. Окр. Управителенъ Съвѣтъ са билъ разговарялъ въ кафенето съ нѣкои отъ членоветъ на общинското град. управление, че Тутрананското общин. управление, ся било основавало на сведѣнията, дѣто са приказватъ въ кафенетата и правяло постановления, и цѣлъ да поговори по това! Часъ по-напредъ чакаме да излѣзе този, който цѣлъ да говори, защото, ако е говорението му като празна воденица, то ще направи публиката да се посмее.

Единъ гражданинъ.

Тутрананъ 1-й Септемврий 1882.

Прѣзъ 1880 год. нѣкои отъ гражданитъ ни, желающы народното образование и просвѣщение, пожелаха да се състави въ градътъ ни едно дружество, съ цѣлъ да служи за народното образование; това предприятие на мнозина отъ гражданитъ ни се видя за добро, но всичко остана безъ да се тури нѣщо въ дѣйствию. Прѣзъ 1881 год. мѣсець Септемврий въпроса се пакъ повдигна, събрание стана, гдѣто се разисква на дълго и широко по това дѣло, добрата тѣзи свята цѣлъ не била и тя за много; помъ се изработи устава и поднесе на удобрене, нѣкои отъ членоветъ въ това събрание, вмѣсто да се заематъ съ живо присърдце за осъществението на това свято дѣло, по неизвѣстни и до сега причини, развѣдуваха са и безъ да рѣшатъ нѣщо, всѣкий си отиде въ домътъ както бѣха и дошли, и до сега така си остана. Годината на това събрание наближава, отъ ебкаде се услушвамъ, да ли не ше има нѣкой да поднови този висящъ въпросъ, но не са забави да са склучи годишната, слушамъ че въ едно частно събрание, отъ нѣколко граждане са разисквало относително, че било нужно да има въ градътъ ни едно Благодѣтелно Дружество; мнозина са зарадваха отъ този слухъ но и мнозина казваха, че нищо нѣма стане. Предвачинателитъ прѣди да изработи уставъ, о тварятъ единъ листъ за воляа помощъ, записаха са много членове, повѣчето първитъ ни граждани, кой по 2 — 3 — 5 — 10 и 20 рубли, само дано стане; изработи са единъ уставъ, но той не са одобри, изработи са другий, но и до сега не е станало събрание, за да го прегледа и да са избере настоятелство; вижда са че и това тѣй ще остане, както по прѣди! Най малкитъ селца си устроижа дружества, читалища, а ний още неможимъ да си устроимъ едно дружество.

Г. Р. Гражданинъ, не трѣбва да спжтъ, въ да са заловятъ братски и си отворжтъ едно дружество, което виждамъ че е твърдѣ нужно; стига да ходимъ по кръчмитъ и да си губимъ врѣмето. Европейскитъ народи само чрѣзъ силата на дружествата са може да са развиатъ и достигнатъ до тѣзи степенъ.

Единъ гражданинъ

РАЗНИ

Въ единъ отъ послѣднитъ си броеве „Български гласъ“ съ радостъ извѣстяване на своитъ читатели, че нѣколко ученици българе, за които се давали всѣка година по 7,000 рубли, свършили наукитъ си въ гр. Тула съ отличенъ успѣхъ и се завърнали въ отечеството си да му послужатъ съ способноститъ си.

Мило и драго ни бѣше, като прочетохме това извѣстие и до гдѣто още занимаване радостъта ни, ний имаме

злочестината да получимъ отъ единъ приятелъ, слѣдуюцето неприятно съобщение, което дълбоко ни наскърби и къмъ което обръщаме вниманието на „Български гласъ“ да го прочете нѣколко пъти и да си даде мнѣнието.

Ето съобщението:

„Въ 1879 година ученицитъ които бѣха испроводени отъ България да слѣдватъ въ оружейното училище въ г. Тула (Росия), тия дни благополучно пристигнаха въ г. Русчукъ; но за жалостъ, че при такова едно успѣшно и отлично свършване наукитъ си, които ученици сж снабдени съ нуждитъ атестати, днесъ за награда получаватъ арестъ! защото, по искаванието на ученицитъ, не приели тѣжкитъ и унижителни за тѣхъ условия, да работятъ като прости работници въ тукашния арсеналъ. Вотъ тебѣ награда и оцѣнение на трудътъ да се пощува по голитъ и прашливи дѣски. Жалко е воистина, че вмѣсто да се оцѣни трудътъ и удовлетвори желанието на тия бѣдни ученици, които желаятъ съ драга воля да служатъ на отечеството си и покажатъ своитъ си знания, не като прости чираци работници, — но като майстори, които имъ свидѣлствуватъ тѣхнитъ бѣскави атестати.

Бѣднитъ, съ голѣма радостъ пожелаали да се представятъ предъ Негово Височество, но строго имъ се забранило.

Прекръщаването на нѣколко глупави момчета, което извършихъ нѣкои чужди агенти въ Руссе, привлѣкло вниманието на Н. високопреосвященство Митрополита Григория, който отъ своя страна, взѣлъ нуждитъ мѣрки, за откриването на това неприятно явление, както и за прекратяването на подобни скандали съ вѣрата ни. Ний мислимъ и искаме да вѣрваме, че Н. високопреосвященство Митрополитъ Григорий, ще употреби сичкото си влияние, гдѣто трѣбва, да се прекратжтъ за напредъ подобни докачения на черковнитъ ни обряди. Какво е направила мѣстната ни полицейска власть въ този случай, да ли е взѣла и тя нѣкакви мѣрки, да се не подиграватъ кое какви пришелци съ религиознитъ ни свети уставления, и да ли е извѣстна същцата власть за скандала, който се готвилъ ако се появжтъ на сцената прекръстителитъ? нищо незнаемъ, но мислимъ че ще принесемъ една голѣма услуга, ако предизвѣстимъ на надлѣжната власть, че огорчението въ добритъ християни, излѣзло вънъ отъ всѣко търпение и ако не са взематъ о врѣме потребнитъ мѣрки, случайно може да произлѣзе едно неприятно приключение, съ тия прекръстителитъ. Властѣта е длѣжна да предпазва всѣка неприятностъ, която може да се случи.

Прѣди нѣколко дни Г. Н. Т. Обретенковъ въ Руссе, билъ повиканъ чрѣзъ жандаринъ въ полицията, но той поискалъ да му се испрати призовка, като му се предизвѣсти зацо се вика; по поводъ на това, немедленно билъ отдаденъ подъ еждъ на Мировий Сждия и осжденъ на 20 лева глоба! — Г. Н. Т. Обретенковъ е билъ народенъ поборникъ, съ четата на Ботева е миналъ Дунава да се бори за свобода; уловенъ отъ турцитъ биде испратенъ на заточение въ Акия, гдѣто стоя нѣколко години въ зацданитъ. слѣдъ склучването на мира и той биде освободенъ, и днесъ си исплаца грѣховетъ, които вижда са не

е можалъ да исплати въ Азиатскитѣ тъмници!

Съобщаватъ ни че отъ много села изъ Раховскій окръгъ, насѣлението като се извѣстило за измѣненіето на избирателния законъ, испратило протести до Държавния съвѣтъ въ София.

Преданията въ Руссенскитѣ училища, още не биле поченали; ученицитѣ отиватъ и се връщатъ а и 5 септ. минава! Защо става това тѣй, непитайте, защото нѣма кой да ви отговори.

Мнозина питатъ, защо не излиза в. „Свѣтлина“, когато срокътъ на спираието и отдавно истече? Дѣйствително че трѣбваше вече пакъ да свѣтне „Свѣтлина“, за която мнозина сж си заплатили напредъ паричкитѣ. Какво чака, да не сж ъ арестувала въ Черната джамия?

Извѣствяватъ ни изъ Тутраканъ, че на 30 того слѣдъ свършването на молебена, единъ отъ учителитѣ излѣзалъ да казва слово и когато припомнилъ народнитѣ ни теглила, които нашия народъ претеглилъ отъ турцитѣ поганци и гърци, словото му се грабнало отъ Н. и той билъ принуденъ да слѣзе отъ мѣстото си. По поводъ на това, станало шумъ и народа се разотипелъ.

Извѣствяватъ ни изъ Ески-Джумая, че прѣди нѣколко дни тамъ засѣдалъ Шумненския окр. съдъ, който разглеждалъ углавното дѣло възбудено отъ бившия Ески Джум. окр. управителъ Ивановъ, срѣщу нѣколко граждани и чиновници, за гдѣто правели моабетъ, пѣли и играли; сжда като увидялъ че обвинението е безусовно и че обвиняемитѣ не сж извършили никакво престѣпление, което да подлежи на наказание, оправдалъ съвършено сичкитѣ обвинени. Дописника похвалява Шумненския окр. съдъ за безпристрастната му пресжда, особено прокурора Г. Т. Шишкова, който най-справѣдливо защищавалъ умилнено обвиненитѣ граждани. — Слава на подобни сждници!

На 3-ий того престигна въ градъ ни изъ Виена презъ Букурещъ Н. Блаженство Екзарха. За превозването му отъ Гюргево на Русчукъ бѣше испратено особено параходче, на Дунава го посрѣщнахъ сичкитѣ свѣщенници и др. чиновници.

Предъ два дни престигна изъ Цариградъ въ Руссе Г. П. Цаневъ Бѣл. агентинъ при Портата и пакъ замина на поста си.

Говори са че Н. Височество княза, щѣлъ да дочака високия си гостъ Сръбския князь Милана въ Руссе.

Когато князь Богориди посѣтилъ гр. Сливенъ, жителитѣ му подали единъ адресъ, въ когото го молили за намалението на данъкътъ имъ, който билъ много тежъкъ за тѣхъ и затова не го заплатили.

Изъ Касасина извѣствяватъ, че на 28 Авг. египтянетѣ силно нападнали отъ двѣ старши на английскитѣ позиции, но биле отблъзнати. Битката се продължила. Англичанетѣ изгубили около 100 души мъртви и ранени.

По-главнитѣ точки отъ проклама-
Редакторъ-издатель Т. Х. Станчевъ

цията на Султана, съ която прогласява Араби паша за бунтовникъ сж слѣдующитѣ:

Портата счита Хедифа Тефикъ-паша като единственъ застъпникъ на Султана въ Египетъ, който не слуша неговитѣ заповѣди, подлежи на наказание. Араби паша направи злодѣяние, за гдѣто се повдигна противъ мѣстнитѣ установления. Освѣнъ това наруши мира, опичтожи явната безопасностъ, причини смъртъ и пропасть на много лица.

Осждава са, за гдѣто утвърдяване Александрийскитѣ крѣпости, а съ това заплашване английската флота и принуди Англия като приятелска сила на Портата, да бомбардира Александрия, безъ да послуша заповѣдта нито на Султана за да спре утвърдяването.

Намѣрението му е било, да направи превратъ, за да задоволи своитѣ себични и честолюбиви плановете. Съ тѣзи си незаконни постѣпки, причини на Портата голѣми неприятности. На самия Портинъ посланикъ Дервишъ паша е казалъ, че ще гърми и върху самата турска войска въ случай ако го нападне, кето е твърдѣ дръско и безобразно. Противъ обѣщанието си, че ще са покорни, разви въстанническо знаме, а като постѣпва така, Араби паша самъ себѣ си положи въ това положение, да бѣде провъзгласенъ за бунтовникъ.

Портата протестира за непрестанното въоръжение и агитации, които ставали въ Гърция.

Въ Александрия англичанетѣ обѣсили едно египтянина, който убилъ двама англичане; народа нападналъ на стражата, взѣлъ трупа на обесения, съ намѣрението да го балсамиратъ и провъзгласѣтъ за свѣтецъ.

Въ Романия се извършило едно доста чудно дѣло. Около 28 души селяне, които като немогле да си заплатѣтъ данъка, биле извадени за проданъ отъ чиновницитѣ на публиченъ търгъ! Правителството като се извѣстило за това, исключило отъ служба виновнитѣ чиновници и ги дало подъ съдъ.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ.

Руссенското благодарствено дружество „Съединение“ честь има, да изрази публично сърдечната си благодарностъ къмъ долозначенитѣ Гда, които благоволиха да поднесатъ волната си помощъ при честитианіето на именитъ имъ день на 15 Августъ т. г. за въ полза на дружеството именно:

П. Л. Поповъ л. 7. П. Х. Ивановъ л. 7. П. Станчовъ отъ (Чернавода) л. 4. Подпоручикъ П. Дворяновъ л. 3.50 ст. П. А. Кърджиевъ 2 л. 62 1/2 ст.

Прѣдседателъ *Савва Г. Дръзидаровъ.*

Секретарь: С. П. Саламановъ.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ

Поповското читалище „Съгласие“ публично изяви ва благодарността за слѣдующитѣ подарѣни на читалището къмъ Гда Димитръ Нойковъ изъ г. Разградъ 4 лева и книгата „Донъ Кихотъ“. — П. Андреевскій Сжд. Приставъ въ г. Разградъ 8 лева, — Ат. Нв. Поповъ и Станю Нидѣлковъ теже изъ г. Разградъ 4 лева и Георги Николовъ изъ г. Разградъ 4 лева.

Дано са послѣдва примѣра на горнитѣ подарители къмъ ново-създаването ни читалище.

Прѣдседателъ: С. Топаловъ

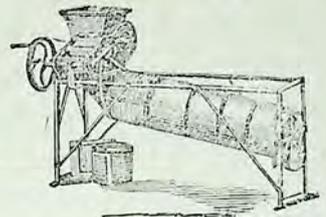
ОБЯВЛЕНИЕ

Подписаній честь имама да обява на почитаемата публика (на интересующитѣ ся) за знаніе, че продавамъ слѣдующитѣ дюкяни: въ гр. Руссе на Александровската улица два дюкяна подъ №№

166, и 168, и едно кафене подъ № 170, въ сжщата улица четирѣ дюкяни подъ №№ 400, 398, 396, и 394, и въ Николаевската улица на Руссе два дюкяни подъ №№ 727 729, и четири бараки подъ №№ 737, 739, 741, и 743, и единъ дворъ за ханъ задъ Баракитѣ, въ сжщата улица единъ дюкянъ подъ № 704 и единъ ханъ съ 17 одаи и кафене подъ № 764, и около хана 13,—14, дюкяни и една кжца съ 6 одаи надъ понца, 4 одаи на земята и други 2 одаи и плевня съ кошошна сичкитѣ въ единъ творъ и една голѣма прекрасна градина въ гр. Руссе Х. Муса махмла. Желаящитѣ г-да г-да да купятъ отъ гореноменатитѣ недвижими имоти ведно или на по отделно; могатъ да се отнесатъ за споразумение при мене въ Николаевската улица на гр. Руссе въ дюкяна ми Но. 737.

Керимъ Х. Алиевъ

ТРИОРЪ

Машина за пречистване жито отъ прѣсть, слама, кжклица и др. тая машина е направена цѣла отъ металъ. Намира се за проданъ въ разни величини при Г. Алекс. Векслеръ въ Руссе улица Княжеска. — Цѣни умѣрени. — При същатаго сж намиратъ и други земеделчески машини, преса за смазване и пецѣждание гроздие, както и френски камани за воденици и др. потребни за една мелница.

НОВА КНИГОПРОДАВНИЦА

ВЪ ВРАТЦА.

Имамъ честиа да извѣстѣмъ на почитаема публика, особено на гда книжаритѣ, че отворихъ въ гр. Вратца частна книгопродавница, въ която ще приемамъ за проданъ съ комисиона разни книги. Умолявамъ гда книжаретѣ, както и сичкитѣ издадели на разни книги, да ме удостоятъ къ довѣрието си.

Симеонъ Л. Подбалнанскій.

28 Августъ 1882 г.

Вратца.

ИЗВѢСТІЕ.

Свищовското училищно Настоятелство се нуждае отъ единъ учитель, който да преподава френски языкъ въ четири класно реално училище. — Желаящитѣ да занематъ това мѣсто, нека се отнесѣтъ часъ по скоро за споразумение до училищното настоятелство.

Свищовъ 2 Септемвр. 1882.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Дожъ № 1556 находящъ се въ махалата Голѣмий Варошъ улица „Бара“ близо до Печатницата на Спаса Попова, съдържачъ двѣ отдѣления за живѣние въ двѣ фамилии, всѣко отдѣление съ по двѣ стаи за живѣние, куйпа, мутвакъ и понница както и доста голѣмъ дворъ, всичко въ добро състояние, неподлежаше на никаква поправка, продава се изъ свободна рѣка.

Желаящитѣ да го купятъ, нека заповѣдатъ за споразумение при Т. Плева бив. Секретарь на Руссенската полиция, живущий въ сжщия домъ.

На 5-ий того Благодарствено Дружество „Съединение“ въ Руссе, ще представи въ честь на Н. Височество княза, драмата

„ИЛЮ ВОЙВОДА“

Представлението ще стане въ салона на Иванъ Газурновъ и ще почне часѣтъ по 8 вѣчерьта. — Цѣни умѣрени.